

ZIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

10 způsobů jak
slavit liturgii

Někdy
nevidíme
východisko

Pastýřský list

Nauč nás modlit se

Zrcadlo a kukla

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Lucie Grůzová, Kája Krejčí,
Jiří Sluka, Ludmila Učňová,
p. kaplan Daniel, Klára
Smékalová, Marie
Štrejbarová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

z důvodu COVID-19 pouze
online distribuce PDF

obsah

- 1 Důležitý vzkaz
Duchovní slovo
- 3 Nauč nás modlit se
Pošli mi anděla vzkříšení
- 4 Očeho pohádka
- 5 ŠKOLA + JÍDLO = NADĚJE
- 6 Zrcadlo a kukla
Ty jsi sestoupil do mého stínu
- 7 Uchovat si víru ve chvílích...
Někdy nevidíme východisko...
- 8 Okénko maminek...
- 9 Pastýřský list biskupa Vojtěcha
10 způsobů jak slavit liturgii
- 10 PULS poděkování
- 12 Můj strejda farář

Slovo redaktorů

Milí farníci,

v této nelehké době za Vámi přicházíme s dalším číslem našeho farního časopisu. Věříme, že nás jeho čtení může spojit, i když se nemůžeme scházet v našem zábrdovickém kostele. Doufáme také, že zde najdete tipy k rozjímání a modlitbě. Téma Naděje jsme vybrali už delší čas před vypuknutím všech mimořádných opatření v souvislosti s pandemií, ale teď dostává zcela nový rozměr. Přejeme Vám tedy, abyste se i při letošním neobvyklém slavení Velikonoc dokázali radovat z Kristova zmrtnýchvstání a našli naději, kterou obsahuje.

Protože ještě nevíme, jaká opatření budou nebo nebudou v platnosti v době vydání tohoto čísla, prosíme Vás o drobnou spolupráci. Pokud by časopis vyšel pouze na internetových stránkách a Vy byste věděli o nějakém farníkovi ve Vašem okolí, který by o něj měl zájem a nemá přístup k internetu, moc Vás prosíme, abyste mu časopis podle svých možností buď vytiskli a dodali, nebo nám napsali na redakční e-mail, a my vytištění a dodání zajistíme.

Další číslo s tématem Svědectví bychom rádi vydali v neděli 31. května o slavnosti Soslání Ducha svatého. Budeme vděční za Vaše příspěvky. (Uzávěrka bude 30. dubna 2020.)

Hanka a Karel Komárkovi

DŮLEŽITÝ VZKAZ OTCE JIŘÍHO

Sledujte pravidelně internetové stránky farnosti. Objevují se na nich aktuální informace v souvislosti s mimořádnou situací.

Kromě toho na stránkách budou zveřejněna kázání našich kněží, abychom byli alespoň nějakým způsobem spojeni jako farní rodina. Pokud byste rádi přijali svátost smíření, neváhejte se s kněžími domluvit telefonicky na osobní návštěvě. Buďte dobré mysli!

Duchovní slovo - Vzkříšení navzdory koronaviru?

Milí farníci,

říkám si, že byste si možná přáli číst cokoli, jen ne zase o koronaviru. Vše se točí kolem něj, což je trochu zvláštní. Psát o radosti ze vzkříšení bez zmínění koronaviru by bylo ale neméně zvláštní. Ať chceme, nebo ne, koronavirus se nás velmi týká – někoho téma zaměstnává více, někoho méně. Vzhledem k uzávěrce farního časopisu netuším, co bude za tři týdny, až tyto řádky budete číst. Každopádně předpokládám, že velikonočních obřadů se zúčastníme před obrazovkami televizorů. Zvláštní svátky vzkříšení. Slavit vzkříšení, když se kolem rozmáhá atmosféra smrti? Zvláště pro starší věřící – a těch je většina – je konfrontace se smrtí velmi reálná. O čem tedy může být slavení Ježíšova vzkříšení? Ano, my bychom rádi slavili jen vzkříšení a už bychom raději vynechali to, že Ježíšovo vzkříšení přichází až po jeho smrti. To radostné poselství je právě o tom, že smrt nemá poslední slovo, dokonce nám otevírá cestu k plnému zrození do věčného života v nebi – „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysli nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1 Kor 2, 9) Ano, naděje a radost i navzdory realitě našeho pozemského života, který dříve nebo později musí projít smrtí. Nacházet smysl života, o něco se snažit, i když pozemská perspektiva, co se smrti týká, je stejná pro všechny. Žít naplno, ať už je smrt vzdálenější, nebo hodně blízká. Radost ze vzkříšení, která nám může dát svobodu radovat se ze života a nenechat si strachem ze smrti vzít svobodu žít naplno. Svobodu milovat

v každé situaci, ne se ve strachu před smrtí uzavírat jen do myšlenek, jak zachránit sám sebe či svou rodinu. Je krásné vnímat, kolik lidí je ochotno nasadit své síly pro dobro všech – např. kolik lidí dobrovolně šije roušky i pro ostatní. Kolik institucí nabízí zdarma své služby, aby lidem v karanténě odlehčily v jejich situaci. Je úžasné, kolik lidí bere vážně spoluzodpovědnost za ostatní a svědomitě dodržuje vládou předepsaná

omezení. Jak moc situace mobilizuje ochotu zřít se mnohého a pomoci druhým. Pro celý stát – a tedy každého z nás – budou mít omezení nemalý ekonomický dopad. Pro mnohé živnostníky možná i likvidační. Věřím, že i tam budeme hledat cesty, jak si vzájemně vypomoci.

Ano, letošní Velikonoce nás konfrontují s tím, jak je to opravdu s naší nadějí a radostí ze vzkříšení, vítězství lásky. O smrti se mluví a přemýšlí jinak, když je „obecnou a vzdálenější“, než když je případně blízkou a reálnou možností.

Jsem přesvědčen, že Bůh si nepřeje to všechno utrpení lidí. Přesto když už přichází, věřím, že tíživost situace prožívá s námi a touží, aby nás mohlo alespoň vzájemně sblížit, mohlo přinést i požehnání, ano, vzkříšení. Podobně jako fyzickou smrt, která patří k lidskému životu, nemůže Bůh z nějakého důvodu odstranit ani všechno utrpení a nemoci. Ale může ho proměňovat ve vzkříšení – ze smrti k životu. Tím teď nemyslím jen fyzické vzkříšení z mrtvých, ale i vnitřní vzkříšení – růst, vzkříšení lásky.

Je zajímavé, jak je najednou možné žít bez mnoha aktivit a setkání, jak je najednou „nutnost“ mnohého relativní. Jak moc si obyčejně stěžujeme, že není čas na rodinu, modlitbu, zastavit se, a najednou se většině z nás čas uvolnil. Velikou výzvou ale je, zda tento prostor využijeme k tomu, abychom si byli vzájemně blíže, nebo spíše ke strachu a přehnanému kroužení kolem obav z koronaviru. Co tato zkušenost přinese, jaké bude mít ještě následky, je jen těžko dohlédnout. Věřím ale, že pro ty, kteří tuto zkušenost prožijí opravdu s Bohem, může v pozitivním směru změnit žebříček hodnot a nasměrování života. Kéž by dala novější směr i celé společnosti, a to nejen u nás, ale celosvětově. K zamyšlení bych dal i otázku, čeho jsme schopni se zřít, když jde o nás – západní společnost – ve srovnání s tím, když o nás nejde. Nechci zlehčovat naši situaci, ale na koronavirus zatím zemřelo kolem devíti tisíc lidí, bojíme se, rušíme aktivity, zavíráme se doma – a je to jistě správně, ale... To, že ročně umírá kolem šesti milionů dětí na podvýživu, jen na malárii kolem patnácti set dětí denně, nás nechává „chladné“ – každopádně kvůli tomu radikálněji omezit náš životní standard ochotni nejsme. Najednou se hroučíme z devíti tisíc mrtvých naší „západní civilizace“. Prosím, neberte to jako výčitku, spíše jako fakt. Dokud možná sami neprožijeme ohrožení, co to pro nás znamená, obavy o své blízké, ano, možná dokonce ztrátu našich blízkých, můžeme být srdcem „imunní“ vůči utrpení nejen třetího světa, ale i vůči spoluzodpovědnosti za ostatní lidi a naši společnost. Silnější hospodářský dopad bude mít epidemie koronaviru na západní společnost hlavně kvůli omezení oblasti služeb – z nich většina pro lidský život vlastně není potřeba. Mnohý „zábavní průmysl“ by nebyl potřeba, kdyby nám lépe fungovaly rodiny a nemuseli bychom vydělávat tolik na udržení našeho standardu. Ne, vím, že bychom se těžko užívali, kdybychom se chtěli všichni žít jen tím, co je k životu nutné. Jen chci dát k zamyšlení, čím vlastně žijeme a kde jsou naše hodnoty a priority? Dokážeme se z tak velkého nadbytku dělit se zbytkem světa? Nezabydleli jsme se příliš v představě chudé země poznamenané komunismem, kde si máme stále na co stěžovat? Např. na indexu kvality života se naše republika celosvětově nachází na 26. místě! Máme se opravdu nadprůměrně dobře! Pocitově to může být jistě jinak – ale právě – nebyli bychom o hodně spokojenější, kdybychom měli méně, ale drželi více pospolu, měli na sebe více času, ale hlavně prostoru v našem srdci? K čemu nás může Bůh zvat v této náročné situaci? Jak toužím využít tento vzácný čas? Čím z toho bych mohl nějak inspirovat druhé lidi? Doufám, že po odeznění epidemie koronaviru se ani můj život, ani život v naší společnosti jen s úlevou nevrátí do starých kolejí, ale pomůže nám začít alespoň trochu „nový život“.

Pane Ježíši Kriste, prosíme, dej, ať přijde moc tvého vzkříšení již nyní – do našich rodin, do naší společnosti, do celého světa. Ať v našich srdcích zemře individualismus, sobectví, konzumismus, ustrašenost a je vzkříšena láska, solidarita a vzájemnost... Ať se rodí v srdcích život tam, kde vládne lhostejnost, rezignace a smrt. Přijď, Pane Ježíši, zachraň nás. Díky za tvůj příklad lásky – lásky, která byla ochotna za nás dát svůj život a ukázala nám, že láska přemůže i smrt. Aleluja, aleluja :-)

Přeji Vám radost a hluboký pokoj ze vzkříšení Krista.

Detektiv v kostele

Vyhodnocení soutěže i vyhlášení další otázky posouváme z důvodu mimořádné situace do příštího čísla.

Střípky z Duchovních cvičení

NAUČ NÁS MODLIT SE

Velikonoce jsou nádherný čas, čas, který nás naplní radostí a nadějí. Jak si však tuto radost, nové nadšení udržet?

Lk 11, 1 / Lk 18, 1 / 1 Pt 5, 7

Je potřeba se stále modlit a neochabovat. Ale jak?

Můžeme si myslet, že všechno je modlitba. A částečně je to pravda. Nebo že mou modlitbou je práce. I to je pravda v situaci, kdy práce modlitbu nenahrazuje, ale motivuje ji.

Co je tedy modlitba? Předpokladem pro modlitbu je začít se modlit, stanovit si hranici, kdy přecházím do toho mě přesahujícího prostoru. Potřeba je také vědomí, že dávám čas Bohu. A to, o čem s ním mluvím, co mu odevzdávám, vychází z toho, co žiji. V modlitbě by mělo být zahrnuto to, co prožívám. (1 Pt 5, 7)

Je potřeba se zbavit falešných myšlenek, že do modlitby nepatří malé věci mého života, jen ty velké a důležité je potřeba do ní zahrnout. Samozřejmě je důležité modlit se např. nyní za lidi v Itálii, ale také za to, že já mám strach, za to, abych zvládl být milý a přívětivý, i když se potkám s někým, kdo mi připadá nezodpovědný.

Jak se tedy modlit? Nejprve je dobré pozvat Ducha svatého. Pak se soustředit. Což je mnohdy hodně obtížné. Sv. František Saleský doporučuje soustředit se na Boží přítomnost, na Otce nebo Syna nebo Ducha svatého, že je zde se mnou. Zkusit vnímat, že je zde se mnou.

Je jasné, že mohou přijít různé roztržitosti. A doporučuje se nezabývat se jejich vyháněním, ale spíše se zamyslet, proč se objevují, proč mě obtěžují. (KKC 2729)

Někdy můžeme mít pocit: „Neslyším Tě, Pane! Jsi daleko!“

Ale pozor. Bůh nás pozval jako první k modlitbě. On nás miloval jako první a miluje stále... věčně.

Proto jsem to JÁ, kdo má odpovídat.

Když už projdeme všemi těžkostmi a ocitneme se v tom nádherném prostoru setkání a sdílení, můžeme klidně prodlévat v Boží přítomnosti. Dovolit Pánu, aby se do mě otiskl, přebývat v jeho světle a nechávat se unášet.

Toto sdílení může překazit vstup do modlitby s jasnou představou, s daným účelem. Pak vstupuji do své vlastní identity a ztrácím se v sobě samém.

Lépe je stát před Pánem, zaměřit svou pozornost na Ježíše Krista.

ČÍM VÍC JEJ BUDU POZNÁVAT, TÍM VÍC POZNÁM SEBE!

Myslím, že na závěr je již potřeba jen říci: Modleme se, jak můžeme, a nezkoušejme se modlit, jak nemůžeme!

Podle J. Rouse LG

POŠLI MI ANDĚLA VZKŘÍŠENÍ

Vzkříšený Pane Ježíši Kriste,
ty jsi zlomil moc smrti.

Vstal jsi z mrtvých a jsi se mnou.

Dej mi skrze své vzkříšení odvalu,
abych i já povstal z hrobu

své sebelítosti, svého strachu,
své temnoty a své deprese.

Někdy bych chtěl raději zůstat ležet v hrobě,
i když je tam chlad a temno.

Připadá mi to snazší než se vystavit životu
a být zranitelný.

A přece, když se podívám na tebe,
cítím i v sobě puzení vstát, setřást okovy,
které mě drží v zajetí.

Pošli mi anděla vzkříšení,

aby také ode mě odvalil kámen,
který mi brání v životě a blokuje mne,
že nemohu vyjít sám ze sebe.

Máří Magdaléna se s tebou setkala
a ty jsi ji oslovil jejím jménem.

Prožila, že tvé slovo lásky,
které během tvého života slyšela,
trvá také po smrti.

Nemůže vypadnout z tvé lásky.

Daruj také mně jistotu,

že ve smrti nevypadnu z tvé lásky,
že mě stejně jako Máří Magdalénu
přijmeš slovy lásky.

O těchto velikonočních svátcích myslím
na všechny lidi, kteří mají strach ze smrti.
Osvobod' je od jejich strachu.

A myslím také na ty,
v nichž se Velikonoce neuskutečnily,
kteří stále ještě leží v hrobě
svých depresí a bezútěšností.

Dej, ať světlo velikonoční svíce pronikne
také jejich temnotou a prozáří je.

Ať je síla tvého vzkříšení posílá,
aby našli sílu vstát a prožít velikost a
svobodu tvého vzkříšení na vlastním těle.

Ať všichni povstaneme k životu.

Amen.

Anselm Grün

Očeho pohádka

Láska se nezastaví před ničím aneb
Norčí dobrodružství **Jan 6, 1–15**

Ježíš odešel na druhou stranu Galilejského nebo Tiberiadského moře. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází veliký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Jeden z jeho učedníků – Ondřej, bratr Šimona Petra – mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co je to pro tolik lidí?“ Ježíš řekl: „Postarejte se, ať se lidé posadí!“ Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!“ Sebrali je tedy a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které udělal, říkali: „To je jistě Prorok, který má přijít na svět!“ Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám. (Jan 6, 1–15)

Kvůli čemu přišel Ježíš na zem?

Proč se tak stará, že má někdo hlad?

Co by se mohlo stát, kdyby propustil ty lidi hladové?

Pro kolik lidí stačí pět chlebů dnes?

Pro kolik lidí stačilo pět chlebů tehdy, jaké se dělaly chleby?

Odkud se vzaly ty ryby, které Ježíš pak měl?

Stará se Ježíš i o vás, o váš hlad? Jak?

V hlubokých ruských lesích žijí krásná a vzácná zvířata, která se podobají lasičce, kuně nebo fretce. Jmenují se norci. Ne proto, že by se nořili do vody, ani že by notoricky chlastali, ale že nocují v norách. Nejsou to ale žádní krtkové a moc toho nenahrabou, patří mezi šelmy a nory si budují pod kořeny stromů. A tak se paní Norkové narodila holčička Natálka.

Norci jsou hodně divocí. Uloví, kde co uvidí. Jejich děti mají rády taky hodně divoké zábavy. Skáčou ze stromu na strom, přeskakují prudkou řeku, perou se, až chlupy lítají, houpou se hlavou dolů a tak. Natálka byla asi největší neplecha ze všech: rvala se víc než kluci, lozila po tenkých větvičkách, vymetala kdejakou jeskynu a škvíru.

Její kamarád norek Ferdinand jednoho dne běhal v nějakém lomu a našel tam velice divnou věc. Vypadala jako štangle salámu nebo tlačanky, ale vedla z ní nějaká šňůra. Ferdinandovi se to zdálo legrační, a tak to s trochou námahy dovlekl do lesa. Natálce se líbilo, že je ta věc popsána. Stálo na ní „danger explosive“. Natálka: „Znáš nějakýho Dagera?“ „Ne.“ „Třeba to není jméno.“ A tak si to šli zjistit. [Co myslíte, že nápis znamenal?] Když jim došlo, že mají výbušninu i se zápalnou šňůrou, zaradovali se: „To bude legrace, tohle si fakt užijem.“ Pak si řekli, že to odpálí u Natálky doma, v noře pod kořeny obrovského dubu. „Aspoň budeme mít větší byt.“

Jak řekli, tak udělali. Ferdinand utekl, Natálka nacpala tu věc do jejich nory a zapálila šňůru. Byla velice překvapená, že ta nehořela pomalu, ale bleskově. Než mrkla okem, ozval se hromový výbuch, obrovský dub se celý jakoby pozvedl v kořenech a pak se skácel. Když to uviděla paní Norková, letěla tam jako vítr, křičela „Natálko“, ale nikdo se neozval. Nora byla zasypaná, strom vyvrácený. Všichni norci přiběhli a začali hrabat. Pracovali tři dny a noci, až byli úplně vyčerpaní. Pak už to vzdali a přemlouvali Natálčinu mámu, ať toho taky nechá, že je to zbytečné, že Natálku určitě zabil ten výbuch, nebo že už umřela hladem a žizní. Ale máma hrabala dál. Jemné tlapky odřené do krve, ostré zuby obroušené, plakala a hrabala. Až čtvrtý den odpoledne ucítila něco měkkého. Za chvíli už poznala kožešinu a po chvíli vyhrabala celou Natálku. Potlučenou, špinavou, zesláblou, ale živou. Vytáhla ji ven! Objala ji! Pak Natálku ošetřila a nakrmila.

Když se Natálka probrala, řekla: „Maminko, tys mě ještě hledala.“ „To víš, holčičko, vždyť jsi přece moje,“ řekla se slzami maminka a dál své děvčátko objímala.

Ježíš se o nás stará, zachraňuje nás, i když děláme hlouposti, protože nás má rád. Nejsme pro něj cizí, ale jeho.

Podle našeho pana faráře LG

ŠKOLA + JÍDLO = NADĚJE jednoduchá rovnice, která funguje.

Mary's Meals, jehož název se dá přeložit jako Mariiny pokrmy, je mezinárodní hnutí založené na křesťanských základech, které má za cíl bojovat s hladem v nejchudších zemích světa. Myšlenka Mary's Meals je velmi jednoduchá. Poskytnout dětem jedno vydatné jídlo denně v místě jejich vzdělávání. Ačkoliv nám to přijde samozřejmé, že by děti měly mít co jíst, není tomu tak po celém světě. 61 milionů dětí nechodí do školy kvůli hladu. Místo toho často žebrají na ulicích nebo pracují na polích, aby se uživily. A přitom v momentě, kdy vědí, že ve škole dostanou najíst, jsou motivovány do ní jít. Díky jednomu vydatnému jídlu ze školní jídelny mohou děti načerpat sílu a zvýšit tak svoji pozornost při vyučování. Tak mohou jít za svými sny, dále studovat, najít si dobré zaměstnání, ale především prožít šťastné dětství. Jeden z dobrovolníků, který pomáhá ve škole v Libérii jako kuchař, k tomu dodává: „Stravovací program funguje dobře. Jídlo dává studentům sílu, aby se mohli učit, aby byli zdraví a mohli si hrát. Nebýt jídla, studenty by do školy nic netáhlo.“ Dobré vzdělání navíc není cesta z chudoby jen pro ně samotné, ale dlouhodobě také pro celou jejich komunitu i stát.

Důležitou součástí celé organizace je velké množství dobrovolníků, kteří v místních komunitách pomáhají připravovat jídlo, zajišťovat veškerou organizaci a jsou ochotni např. i přenášet pytle se surovinami do méně dostupných míst. Například lidé z malawijského Chaone na hlavách nosí těžké dvacetikilové pytle potravin a podnikají dlouhou cestu ke škole na vrcholku hory, protože nejbližší silnice je odtud vzdálena pět kilometrů. Výstup na úpatí hory ke škole může napoprvé trvat dobré tři hodiny. Ale ani tento fakt nebrání, aby se pomoc dostala ke všem dětem. Lidé z místních komunit pro své děti udělají vše.

Pouhých 459 Kč nasytí jedno dítě po celý školní rok, takže i ta nejmenší částka má velký význam. Nízká částka je možná především díky práci dobrovolníků, a to jednak na straně těch, kteří dávají, ale také na straně druhé: v zemích, kde Mary's Meals pomáhá, se zapojují pouze dobrovolníci z místních komunit. Zejména jsou to matky, které ve školách vaří a jsou rády, že mají co svým dětem dát. Díky tomu může Mary's Meals dostát svému závazku, že minimálně 93% všech vybraných prostředků jde přímo na charitativní účely. Jsou to právě malé skutky lásky každého, kdo se zapojí, které umožňují růst celého díla.

Hnutí Mary's Meals založil v roce 2002 Skot Magnus MacFarlane Barrow: v Malawi začali podávat jídlo prvním 200 dětem. Od té doby se Mary's Meals rozšířilo do 18 zemí napříč 4 kontinenty a ke dnešnímu dni živí každý školní den více než 1,6 milionů dětí. Za dílo se postavilo mnoho slavných osobností, firem i významných představitelů. Více o zajímavých příbězích, které provázely vznik a šíření Mary's Meals vykládá Magnus ve své knize „Bouda, která krmi milion dětí“ a v dokumentárních filmech „Child 31“ a „Generation Hope“. Více naleznete na www.marysmeals.cz a na sociálních sítích.

Pokud byste nám chtěli pomoci šířit myšlenku Mary's Meals v České republice, napište nám na níže uvedený kontakt – rádi se s vámi setkáme.

Adresa kanceláře:
Okružní 843/9a, 638 00 Brno - Lesná
e-mail: info@marysmeals.cz
tel.: +420 703 685 407
sbírkový účet u Komerční banky a.s.,
č. ú.: 44 102 77 / 0100

Zrcadlo a kukla

Na odhalené tváři nás všech **se zrcadlí** slavná zář Páně, a tak **jsme proměňováni** k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně.

(2 Kor 3, 18)

Zrcadlíme.

Dochází vám to? Uvědomujete si, že vaše tvář je zrcadlem nebo výkladní skříní, v nichž se odráží záře samého Boha tak, že ji mohou vidět ostatní lidé? Technik by řekl, že Bůh každého z vás chce používat jako maják, v jehož prosklené lampové komoře naše zrcadlo působí jako druhotný světelný zdroj a vyzařuje dopadající Boží světlo. Normální člověk by řekl, že pouštíme světelná prasátka a na zrcátko nám svítí místo sluníčka sám Bůh.

Věřte tomu. Všichni září, i vy osobně, ne jen někteří. A vychází od vás nejen nějaké obyčejné světlo, ale slavná zář Boží. Myslím, že je velká pocta a radost být Božím majákem. Také důvod pro zamyšlení. Jak pečujeme o své zrcadlo? Je naše tvář – ta, která svědčí o Bohu – odhalená, aby z ní světlo mohlo vycházet? Je nastavená směrem k Bohu? Je současně nastavená i směrem k lidem, pro něž je majákem? Vnímáme Pánovu slávu, aby bylo co odrážet?

Jsme proměňováni.

Dovolíte nechat se proměnit? Skutečně velkou proměnou prochází hmyz. Některé druhy mají proměnu nedokonalou, z vajíčka se vylíhne larva, která se jako tzv. nymfa postupně zvětšuje a opakovaně svléká, až se z nymfy stane dospělý jedinec. Tuto proměnu nemyslím, protože u ní je nymfa podobná dospělci a pozná to i neškolené oko.

Proměna dokonalá znamená, že se larva vylíhla z vajíčka zakuklí a posléze z kukly vyleze dospělý jedinec vzhledově zcela nepodobný larvě. Teprve nedávno jsem se dozvěděl, co se děje v kukle. Vyloučenými enzymy se larva úplně rozloží, rozpustí na kaši a z té pak s využitím dědičné informace uvnitř kukly vyroste nový hotový motýl nebo brouk ve skutečné velikosti.

Dospívání larvy je pro mě podobenstvím. Náš život tady a život nebešťanů u Boha v nebi se velmi liší. Ale už tady a teď máme v sobě zárodek budoucího života v budoucí podobě, i když zatím jsme jí nepodobní. Bůh nás proměňuje, když se vystavíme záři jeho slávy a odrážíme ji. Konečným stadiem, k němuž podle jeho přání máme dospět, je tvor podobný jemu samotnému.

JS

TY JSI SESTOUPIL DO MÉHO STÍNU

Bílá sobota

Pane Ježíši Kriste, ty jsi za nás jen nezemřel, ty jsi byl také mrtvý. Tři dny jsi ležel v hrobě. Na Bílou sobotu vzpomínáme, že jsi byl mrtvý. Ve smrti jsi sestoupil k mrtvým a vyvedl je do světla.

Na Bílou sobotu jsi sestoupil také do podsvětí mého vlastního stínu, aby ses ve mně dotkl a proměnil všechno potlačené, temné a chaotické.

Bereš do svých rukou všechno mrtvé a strnulé ve mně a probouzíš to k novému životu.

Otevíráš bránu žaláře.

Lámeš okovy, které mě držely v zajetí, abys mě vyvedl do svobody.

Přináším ti tedy v modlitbě pravdu o sobě, mé potlačené a vytěsněné stránky, můj vnitřní zmatek, mou temnotu a všechno ztuhlé a mrtvé ve mně.

Věřím, že se všeho ve mně dotkneš a všechno probudíš k životu.

Ležíš v hrobě, abych já pohřbil všechno, co s sebou vláčím jako odpad.

Chci pohřbit svá zranění.

Vzdávám se toho, abych je používal jako výmluvu a nepřijímal tak odpovědnost za sebe a za svůj život.

Vzdávám se toho, abych na základě svých zranění jiným vyčítal jejich chování.

A odkládám všechny své pocity viny, kterými se drásám, všechny výčitky vůči sobě, kterými si ztrpčuji život.

Pane Ježíši Kriste, dej, aby všechno, co chci pohřbit, bylo zapečetěno ve tvém hrobě.

Dej, ať to v něm zemře, aby mě to už netížilo.

A vezmi mě za ruku, napřim mě a daruj mi podíl na svém vzkříšení.

Amen.

Anselm Grün (Vybrala KK)

UCHOVAT SI VÍRU VE CHVÍLÍCH, KDY SE NECÍTÍME BÝT V BEZPEČÍ

Lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi: „Pročpak jsi nás vyvedl z Egypta? Abys zahubil nás, naše děti a náš dobytek žízni?“ (Ex 17, 3)

Nejistota, strach, obviňování, nedůvěra, reptání... Taková nálada vládla zřejmě před cca 3 000 lety mezi Izraelity, které Mojžíš právě vyvedl z otroctví v Egyptě. „Měli jsme se špatně a teď se máme ještě hůř – a kdo za to může? Je vůbec Bůh mezi námi?“ – obviňovali Mojžíše.

Je pravda, že uchovat si víru ve chvílích, kdy se necítíme v bezpečí, není jednoduché. Svádí to i k tomu, abychom hledali viníka na všech možných úrovních. Zažíváme to i teď ve 21. století, daleko od časů Mojžíše. Kvůli pandemii koronaviru padají různá rozhodnutí – nejen na úrovni státních institucí. Mnozí z nás řeší výpadky finančních příjmů, domácí vzdělávání našich školáků, starost o zásobování, starost o starší členy rodiny, absenci bohoslužeb. A je toho samozřejmě mnohem víc... Možná jsme někdy i jako nespokojení Izraelité. Ptáme se: „To jsi nás přivedl až sem, abys nás zahubil?“

Každý z nás se vyrovnává s nastalou situací jinak. Mojžíš tenkrát neváhal a obrátil se k Bohu. Ten mu odpověděl a jeho lid vedl dál. I když asi jinak, než Izraelité očekávali...

Možná máme občas tendenci si říkat: „No jo, to bylo dávno, dneska si už s Bohem takhle nepopovídám.“ Nebo: „Bůh se takhle baví jenom s vyvolenými, moje modlitby ho nezajímají.“ A ještě jinak: „Kdo ví, jak to tenkrát bylo? Nějaké modlení nám nepomůže...“

Při pohledu do dějin vidíme, jak se svět a vše v něm mění. Co kdybychom zkusili změnit náš přístup a začali důvěřovat Tomu, který se (naštěstí) nemění? Vždyť „Ježíš Kristus je stejný včera i dnes i navěky“. (srov. Žid 13, 8)

A tento Ježíš každému z nás říká:

„Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (srov. Jan 14, 1–6)

„Na světě sice budete mít soužení, ale důvěřujte, já jsem přemohl svět!“ (srov. Jan 16, 33)

„Jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (srov. Mt 28, 20)

„Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.“ (Jan 11, 25)

Víra.cz (vybrala KK)

NĚKDY NEVIDÍME VÝCHODISKO, VŠE NÁM PŘIPADÁ NEGATIVNÍ A NEŘEŠITELNÉ

Soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost plodí osvědčenost. Osvědčenost plodí naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán. (Řím 5, 3–5) Ani bych nespočítala, kolikrát v životě jsem někoho utěšovala slovy: „Neboj se, to bude dobré, dobře to dopadne, je tu naděje...“ Ve chvíli, kdy nás něco trápí, se nám totiž stává, že nevidíme východisko, že nám vše připadá negativní a neřešitelné. Jinými slovy, ztrácíme naději a potřebujeme, aby nám ji někdo vrátil a vliil do srdce opětovně světlo, které značí šťastný konec.

Kdo jiný toto dokáže lépe než Bůh? Lidská slova útěchy nás na chvíli možná zahřejí, ale nedají nám to, co potřebujeme. Skutečnou naději nám může vliít do srdce Bůh prostřednictvím Ducha svatého. On jediný dokáže naše strasti a soužení skutečně proměnit a jeho působením dokážeme soužení snášet s vytrvalostí a vizí, že v Bohu je naše největší naděje.

Ve svém životě nestojím o falešnou naději, že se všechna má trápení vyřeší, že všechno dopadne tak, jak chci já. Stojím o skutečnou naději, kterou mi poskytuje Duch svatý. Jeho působením mohu zakoušet Boží blízkost, přátelství a lásku.

Moje největší naděje je v tom, že Bůh je se mnou

a pomůže mi překonat vše, na co sama nemám sílu.

Víra.cz (vybrala KK)

Okénko maminek na mateřské aneb Takovým patří Boží království

Komiks odjinud

Jedna maminka z jiné farnosti pravidelně kreslí a píše obrázky ze života se svými dětmi.

PASTÝŘSKÝ LIST BISKUPA VOJTĚCHA CIKRLEHO

V DOBĚ PANDEMIE KORONAVIRU COVID-19

Milé sestry, milí bratři,

ještě před několika týdny by nikoho z nás nenapadlo, že budeme prožívat dobu mimo-řádných opatření bez možnosti běžného přijímání svátostí a budeme v kontaktu jen pro-střednictvím obrazovek elektronických médií a telefonů. Přesto nás má i toto netradiční prožívání postní doby a velikonočních svátků úžeji spojit s Ježíšem Kristem, který za nás zemřel, abychom mohli být připojeni k jeho vítězství nad zlem a hříchem. Proto pro nás může být i tento čas se všemi nejistotami vnějších okolností časem milosti a požehnání.

Svůj život ani běh světa nemáme nikdy zcela ve svých rukou.

Koronavirová doba ukazuje svět křehčí a zranitelnější víc, než jsme si doposud mysleli, a nikdo z nás neví, jak dlouho ještě pandemie potrvá a jak se bude vyvíjet.

Ani jak dlouho budeme žít ve svých osobních i společných nejistotách a omezeních. Přinesla však už i něco velmi pozitivního – vlnu vzájemné solidarity a nejrůznější formy obětavé služby a pomoci druhým v nasazení lékařů, zdravotníků sester, policistů, hasičů, charitních pracovníků, politiků i běžných občanů, kteří nezištně pracují a finančně přispívají pro dobro ostatních. Všem jim za to patří upřímné poděkování.

Děkuji ale také vám, rodinám, že jste napříč generacemi přijali nouzová opatření a sdílíte tento čas mnohdy v malém izolovaném prostoru a ve specificky nastavených podmínkách se snažíte hledat nové cesty k sobě navzájem. Děkuji i vám, kteří tento čas prožíváte v osamocení, bez kontaktu s ostatními, a s obavami očekáváte další vývoj. Děkuji za vaši trpělivost, naději a modlitby.

Děkuji vám kněžím, jáhnům a duchovním společenstvím za modlitby, které jsou v tomto čase nesmírně důležité.

Stará moudrost praví, že k tomu, aby se dílo dařilo, jsou potřeba trojí ruce. Jedny, které se za zdar celého díla modlí, druhé, které pomáhají a slouží, a třetí, které tuto službu podporují penězi. Pro věřící brněnské diecéze jsem vyhlásil na úterý 17. března citelný půst a možnost almužny na dobrý účel.

Nyní se obracím k širšímu společenství, ke všem lidem dobré vůle: Prosím, abychom se bez ohledu na vyznání a názorové postoje spojili v modlitbě jako děti jednoho Otce.

Na Květnou neděli 5. dubna v 11 hodin, kdy budou po celé brněnské diecézi znít kostelní zvony, se společně pomodleme Otče náš. Ať tato modlitba přispěje k vědomí, že k sobě přes nejrůznější rozdíly patříme. Zapomeňme na zlobu, svár, nenávisť a všechna zkla-mání. Snažme se smířit a odpustit si navzájem a obraťme se k Bohu, který je i v těchto chvílích náš milující Otec. To bude nejlepší přípravou na blížící se Velikonoce, na svátky smrti a vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista.

Letošní Velikonoce budou neobvyklé. Po stránce vnější zcela určitě. Jestli po stránce vnitřní, to záleží na každém z nás.

Spolu s vámi se modlím a ze srdce vám všem žehnám.

Váš biskup Vojtěch

10 ZPŮSOBŮ JAK slavit liturgii v rodině

Nabízíme Vám deset tipů, jak slavit liturgii v období, kdy se nemůžeme účastnit bohoslužeb. Určitě jste některé z nich už vyzkoušeli, ale třeba objevíte něco nového. Jistě si poradíte s tím, jak níže uvedené přizpůsobit Vám na míru.

- 1) vyzdobit prostor a hezky se obléci, jako bychom šli do kostela
- 2) pustit si mši z Proglasu, TV či najít na internetu přenos z kostela nějakým způsobem nám blízkého (bohatý výběr je např. na stránce <https://www.mseonline.cz>)
- 3) pozorně se účastnit a zpívat
- 4) při modlitbě Otče náš udělat celá rodina kruh a všichni se vzít za ruce
- 5) využít domácí prostředí pro vysvětlování dětem, co se zrovna při mši děje
- 6) přidat vlastní prosby ke čteným přímluvám
- 7) přijmout duchovní svaté přijímání, v modlitbě vyjádřit touhu po přijetí Eucharistie
- 8) je možné slavit vlastní domácí liturgii, například podle tohoto vzoru <https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/200315liturgie-v-rodine>
- 9) sdílet se o tom, co nás zaujalo v evangeliu či dalších čteních, nebo si přečíst na internetu kázání k daným textům (odkaz na kázání našeho pana faráře a kaplana <http://www.zabrdovice.cz/b-homilie.php>)
- 10) žít evangelium – dát si konkrétní předsevzetí na další týden

rok
2019
v číslech

PULS

Fond na podporu kněží a pastorače brněnské diecéze

10 063 607 Kč

Celkem 10 063 607 Kč

Prosinec 1 684 621 Kč

Listopad 1 118 962 Kč

Říjen 1 456 547 Kč

Září 1 432 671 Kč

Srpen 382 683 Kč

Červenec 478 942 Kč

Červen 436 863 Kč

Květen 472 255 Kč

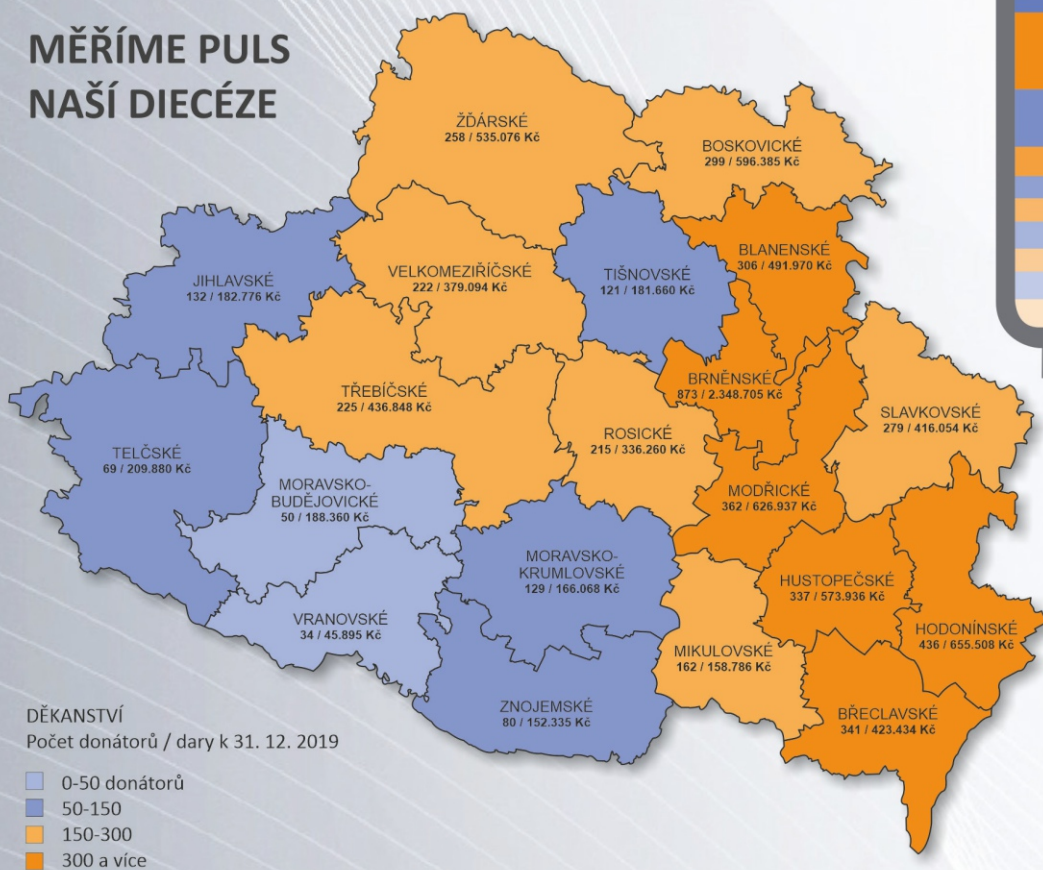
Duben 653 442 Kč

Březen 504 977 Kč

Únor 679 854 Kč

Leden 761 790 Kč

MĚŘÍME PULS NAŠÍ DIECÉZE

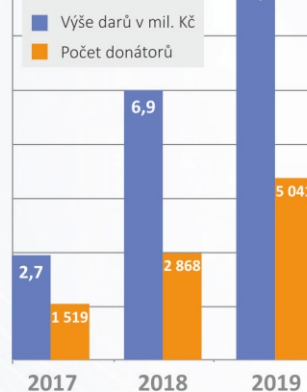

DĚKANSTVÍ

Počet donátorů / dary k 31. 12. 2019

- 0-50 donátorů
- 50-150
- 150-300
- 300 a více

POČTY DONÁTORŮ A VÝŠE DARŮ

NEJŠTĚDŘEJŠÍ DEN **23. 9.** / 253 780,- Kč

PRŮMĚRNÝ DAR **1 996 Kč**

Přihlaste se na
www.donator.cz

PODPOŘIT

Posilněme **PULS** naší diecéze
darem v hodnotě alespoň
jedné kávy měsíčně!

PULS

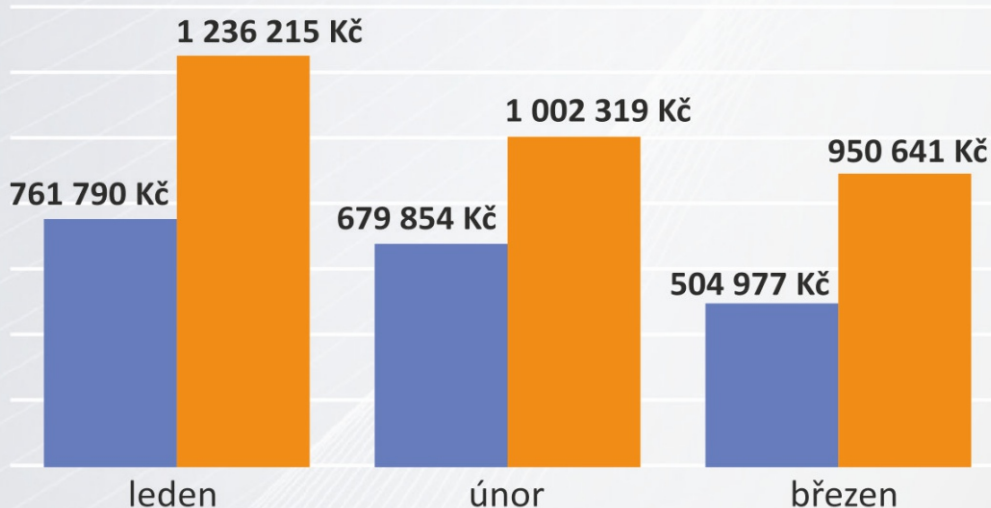
Fond na podporu kněží a pastorační diecéze

velká **RODINA**
malých **DÁRCŮ**

Dary za období leden-březen v roce 2019 a 2020

■ 2019
■ 2020

DĚKUJEME ZA VAŠI STÁLOU PODPORU!

I přes obtížnou situaci, ve které se nyní nacházíme, jste během měsíce března darovali **950 641 Kč**.

Děkujeme!

MŮJ STREJDA FARÁŘ 5

Zítra bude Květná neděle. Tati, postní doba je skvělá! Začala snem o Ježíšovi v chrámě a pokračovala každou noc v dalších snech s Ježíšem. Užili jsme si spoustu legrace, ale i namahy a někdy i nepříjemností. Velkou nepříjemností bylo, když jsme se s Ježíšem zapomněli v chrámě a jeho rodiče pak byli trochu naštvaní, když nás našli. Znáte rodiče, položili mu otázku, na kterou nešlo odpovědět: „Jak jsi nám to mohl udělat?“ Ježíš je ale borec a odpovědi rodiče odzbrojil, přemýšleli o jeho odpovědi půl cesty a možná i déle. My jsme tak alespoň mohli řídit a cestou si hrát na výzkumníky.

Cesta z Jeruzaléma do Nazareta nebyla snadná, ale my, sportovci, jsme sto padesát kilometrů zvládli jako nic. Šli jsme šest dnů a vždy jsme večer zůstali u nějakých známých.

Bylo super péct placky a jíst je!

Těším se na dnešní sen. Už chci usnout, ponořit se do té krásné snové bavlnky. Co asi dnes podnikneme?

Je to tady, objevuje se přede mnou malá chýše vonící dřevěnými pilinami. Ježíš má před sebou dřevěnou desku a čtyři malé špalky.

Je mi s nimi moc příjemně, ale cítím, že se blíží probuzení.

„Už musím jít,“ loučím se. Ježíš mě obejmě a bouchne do lopatek: „Drž se, starý brachu!“ Maria se také zvedne, pohladí mě a něžně se mi podívá do očí.

A je tu ráno. Hmm, dneska je Velký pátek, to jedem za strejdou, myslím si a při převalování přemýšlím, co na to bude strejda říkat.